

Havuseppeleestä kynttiläkirkkoon

Alakouluiästä muistan setäni valmistamassa havuseppelettä: koivunoksat rungoksi, kuusenhavut lehdeksi ja poronjäkälä kukinnoksi. Pyhäinpäivänä puutarhurinakin toimineen taitajan aikaansaannos vietiin isovanhempien haudalle.

Nykyisin havuseppeleitä näkee tavallisimmin sotaveteraanien hautajaisissa ja -muistomerkkien äärellä sekä kotiovilla joulukransseina. Sodat käyneen hautajaisissa vierailleen huomaa ajattelevan lähialueittemme rauhattomuutta, kun kuulen hänen sanovan: – Vähän on enää veteraaneja jäljellä, mutta lisää ei tarvitsisi tulla!

Pyhäinpäivänä seppeleitä yleisempiä haudalle viemisiä lienevät kynttilät: hämärät hautuumaat muuttuvat valon valtakunniksi. Taajamien puulämmityskiukaiden kieltokaavailusta lukeneena pohdin: jokohan hautausmaitten kynttilämerien laineetkin kohta laannutetaan...

Luontoa varjellakseen moni on hankkinut omaisensa kummulle kestolyhdyn, jonka lasiseinämien läpi liekki loistaa kirkkaasti. Muualle haudattujen muistomerkillekin voi viedä vaikkapa pohjaan nimikoidun kynttilämaljakon, jos on tilaisuus noutaa omansa valonlähteen sammuttua. Kestolyhtyjä käyttämällä vältämme jätteen kertymistä.

Omaisten haudoilla käynnin lisäksi myös kirkoissa muistetaan menneitä: sytytetään kynttilä kunkin vuoden aikana kuolleen seurakuntalaisen muistoksi ja samalla lausutaan hänen nimensä. Juhlavan tavan soisi säilyvän. ”Suo, Herra, toivon kynttilöiden loistaa”, pyydetään virressäkin.

Siikalatvalla on onnistuttu järjestämään ylihuomisen pyhäinpäivän iltapäiväksi tai illaksi kynttiläjuhla kaikkiin kirkkoihin.

Tuollaiseen tilaisuuteen olen osallistunut itsekkin muutamia kertoja kynttilöitten sytyttäjänä. Ensimmäinen kynttiläkirkkoni viidentoista vuoden takaa kosketti voimakkaimmin. Ystäväni ihmetteli, onko minun, vasta vanhempani menettäneen, hyvä ruveta toimeen. Uskaltauduin kuitenkin lupaamaani.

Alttarialueella toimimisen huomasin avuksi käsitellä surua, kaipausta ja hämmennystä, jonka yhtäkkisesti kotipihalle menehtyneen isän poismeno oli tyttäressä herättänyt.

Muistokynttilöiden sytyttämistä voitaneekin kutsua muodikkaasti vaikkapa voimaannuttamiseksi tai mystiseksi mietiskelyksi. Minä nimitän sitä siunaukseksi.

Kaikki eivät haluakaan kirkkoon sytyttämään kynttilöitä. Paikka pyhäinpäivän jumalanpalveluksessa on kuitenkin jokaiselle – erityisesti vasta läheisensä hautaan saattaneelle.

Hyvää pyhäinpäivää!

Aino Marttila
kirkkovaltuuston ja -neuvoston jäsen
Siikalatvan seurakunta

